

Gudstjeneste i Sulsted kirke, Bededag

DDS 367 Vi rækker vore hænder frem
DDS 375 Alt står i Guds faderhånd

Velkomst

Velkommen til gudstjeneste i Sulsted kirke. Det er i Bededag, hvor Jesus i prædikenteksten fra Matthæus taler om, at hvis vi søger skal vi finde og hvis vi søger skal vi finde.

Ud over at høre denne tekst skal vi synge to salmer. Jeg holder en kort prædiken, beder fadervor og lyser velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge salmen. "Vi rækker vore hænder frem". Det er nr. 367 i salmebogen. Du kan også følge med på skærmen her.

Vi rækker vore hænder frem, nr.367

Mel.: Trond Kverno 1975

1 Vi rækker vore hænder frem
som tomme skåle.
Kom til os, Gud, og giv os liv
fra kilder uden for os selv!

2 Alt godt, til vort og andres vel,
er dine gaver.

I svaghed fremmer du dit værk,
vor nøgne kvist skal sætte knop!

3 Vi løfter vore hænder op
i bøn for verden.

Lad dem, som lider, finde værn
mod kolde hjerters is og sne!

4 Lad vore hænders nøgne træ
få blomst og blade!

Lad vore liv her bære frugt
til lægedom for andres sår!

5 Vi venter, efter smertens vår,
din nådes sommer.

Og sorg og glæde blir til vækst
med frugt, vi ikke selv kan se.

6 Din nådes skaberværk skal ske
i tomme hænder.

O Gud, al godheds giver: Kom,
tag bolig i vor fattigdom!

Svein Ellingsen 1975.

Peter Balslev-Clausen 1993.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham! Derfor: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne. Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!«

Prædiken

Kunstmalerene Franz og Albrecht levede i 1500-1600-tallet. De var begge talentfulde, men var ikke slået igennem og kunne derfor ikke leve af deres kunst. De arbejdede begge halv tid som landarbejdere ved siden af deres malerstudier. Dog måtte de efter nogle år erkende, at de ikke både kunne passe deres kunststudier og deres

landarbejde, da arbejdet tog for meget af deres tid og fokus fra maleriet. De blev enige om, at de ville trække strå med hinanden, og så lade den, som trak det længste strå få lov til at studere færdig. Imens skulle den anden forsørge dem begge ved at fortsætte med det hårde fysiske arbejde.

Aftalen var, at når den, der havde trukket det længste strå, var færdig med sine studier, og havde etableret sig så godt, så skulle han forsørge den anden, så denne havde mulighed for at færdiggøre sine studier. Det blev Albrecht, der trak det længste strå, og han dedikerede al sin tid til kunststudierne. Det lykkedes for Albrecht at blive en succes og slå sit navn fast som kunstner, og han vendte tilbage til sin ven for at opfylde sit løfte.

Han opdagede til sin store overraskelse, at det offer som hans ven havde gjort for ham, var langt større, end han havde forestillet sig. I årene med det hårde fysiske arbejde, var Franz's fingre blevet bøjede og krumme. Han var ikke længere i stand til at udføre de bløde bevægelser, som en kunstner har brug for, til at kunne male sine billeder, og Franz måtte opgive at kunne udvikle sit talent. På trods af dette, blev Franz aldrig en bitter mand. Han glædede sig over, at han havde kunnet være en af årsagerne til, at hans ven fik succes.

En dag fandt Albrecht sin ven i dyb bøn. Han blev opmærksom på vennens hænder, og blev fuldstændigt betaget af synet. Han tegnede hurtigt en skitse af hænderne, og gik hjem og fuldførte et af de største mesterværker fra den tidlige italienske renaissance, som er kendt med titlen: "De bedende hænder".

En minikonfirmand sagde en dag til mig: Hvorfor bede til Gud, man får alligevel ikke det man ønsker sig. Og det kan der være noget om. Franz har helt sikkert ikke fået det han bad om, da han var ung og alligevel formåede han at være taknemmelig over at han havde været en stor del af sin gode vens succes. Historien om de to unge kunstnere er en historie om kærlighed, tro, offer og taknemmelighed. Det er ikke en historie om at få det man vil have eller kunne forvente, at få indfriet alle sine ønsker. At bede til Gud drejer sig altid om overgivelse – at bøje sit hoved til den der er større end en selv og bede om, at du ser mig kære Gud. Bøn er kærlighedens sprog. At bede er at give kærligheden en chance for at komme til live, der hvor alting synes dødt.

Og i denne tid tror jeg, at mange bøjer hovedet ydmygt og beder Gud om at vores liv bliver vækket til live igen. At vores hverdag igen bliver til

hverdag. At vores børn kommer i skole igen, at arbejdspladserne igen bliver åbne, at vores økonomi ikke lider uoprettelig skade, at jeg ikke mister mit arbejde, at kirkerne igen må åbne.... Ja jeg kunne blive ved, der er nok at bede om. Bønnen er et henvendelses rum – et sted, hvor jeg kan lægge det fra mig, jeg ikke kan gøre noget ved. Et rum, hvor Gud hører mig og tager ansvar for det der ikke er mit, men ikke nødvendigvis giver mig det jeg vil have.

Men bøn er ikke kun noget der findes mellem menneske og Gud – bønnen findes os imellem mennesker. Det kan være svært at bede om det man gerne vil have, fordi man blottes sig – det kan være svært at sige højt til et andet menneske, hvad man gerne vil have fra det menneske. Det kræver tillid til sig selv og til det andet menneske, men det er nødvendigt både for mig og for mit medmenneske. Det giver mig den aflastning, jeg så hårdt har brug for, når livet bliver for svært og for belastende og det giver den anden mening at kunne bære noget af mit liv sammen med mig. Bøn stiller os på en eller anden måde i et forhold til Gud eller det andet mennesker, hvor vi viser, at vi ikke kan klare det hele selv. Måske skulle vi bede noget mere – turde overgive os til at vi ikke har al magten i verden og at både Gud og vores medmennesker har

afgørende betydning i vores liv. Om noget har denne krise vist os, at vi ikke er Herre over alting der sker, at vi er afhængige af andre mennesker og hvordan de opfører sig. Coronaen har bredt sig som en steppebrand fra Kina og selvom vi har gjort alt hvad vi kunne for at undgå den, er vi også påvirkede her i vores lille samfund. Vi er som mennesker dybt afhængige af hinanden og vi er ikke i kontrol over alt hvad der sker i vores liv.

Så bed, bed for jer selv, bed for jeres nærmeste, bed for dem I ikke kender. Fold jeres hænder og bliv overraskede over at det er noget af det smukkeste vi kan se, fordi vi netop anerkender andre end os selv og anderkender, at der er noget der er større end os selv.

Lad os sammen bede

Herre Jesus Kristus!

Vær hos os, når vi folder vores hænder og beder for alle dem vi kender og alle dem vi ikke kender.

Vi har så travlt med at tro, at vi er de største, de mægtigste og mest magtfulde i verden, at vi glemmer at bede om hjælp og glemmer taknemmeligheden over alt det vi får givet. Tak fordi du bliver ved med at bære over med os. Tak fordi du går i forvejen for os og har en bolig klar til os.

Hør os når vi beder dig:

Lad os høre din stemme så klart, at vi følger dig
Og når vi hverken kan høre eller finde vej, så find du os, du som er vejen, sandheden og livet. Sæt os fri med dit ord

Og løb os over ende med din kærlighed
Være med alle der lider under isolation og ensomhed.

Med alle der går med tunge tanker
Vær med hele vores folk og al retscaffen øvrighed
Og lad dem arbejde til fælles bedste
Vær med alle der slider med at holde vores land på benene.

Giv os alle nåde fred og velsignelse
Og lad os samles i dit rige.

Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen

Velsignelsen

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge "Alt står i Guds faderhånd". Det er nr.375 i den nye salmebog

*og nr. i den gamle. Du kan følge med i teksten her
på skærmen*

Alt står i Guds faderhånd, nr. 375

Mel.: Henrik Rung 1857

1 Alt står i Guds faderhånd,
hvad han vil, det gør hans Ånd;
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.

2 Sikre på, vor arv og løn
er med Guds enbårne Søn,
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.

3 Fælles om hans liv og fred,
lys og kraft og herlighed,
af Guds nåde, til Guds ære
evig glade vi skal være
i vor Herres Jesu navn.

N.F.S. Grundtvig 1856.

Tak for i dag. Guds fred og alt godt.